

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobkyně: [redacted], nar. [redacted], státní příslušnost Ukrajina, bytem [redacted], zastoupena Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2019, č.j. MV-119167-6/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2019, č.j. MV-119167-6/SO-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 4. 6. 2019, č.j. OAM-41305-42/ZM-2018 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž nebyl udělen souhlas se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty podle ustanovení § 42g odst. 7 ve spojení s ustanovením § 46 odst. 6 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť zaměstnavatel žalobkyně je ve smyslu ustanovení § 178f písm. a) téhož zákona nespolehlivý, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [2] Žalobkyně v podané žalobě namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav tak, aby odpovídal standardu dle ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

„správní řád“). Uvedla, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že budoucí zaměstnavatel žalobkyně své nedoplatky vždy řádně uhradil, ať už se jednalo o nedoplatky u finanční správy, zdravotní pojišťovny nebo u Pražské správy sociálního zabezpečení. K těmto pochybení docházelo dle žalobkyně z důvodu personálního pochybení na straně administrativy zaměstnavatele.

- [3] Dále žalobkyně v podané žalobě poukázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2017, č.j. 57 A 6/2016-81 s tím, že správní orgány pochybily, pokud se nijak nepokusily zjistit skutkové okolnosti pro posouzení přiměřenosti zjistit z úřední povinnosti, jak je jejich povinností. Žalobkyně proto namítala, že žalovaný porušil zásadu jednoty rodiny, když dostatečně nevyargumentoval, proč nechrání celistvost rodiny. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č.j. 1 Azs 81/2016-33 uvedla, že přiměřenost rozhodnutí je nutné zkoumat nejen ve vztahu k žadatelům, ale také k jejich rodinným příslušníkům. Žalobkyně označila rozhodnutí správních orgánů za nepřiměřená, přičemž konstatovala, že žalovaný tuto námitku vypořádal nedostatečně s tím, že povinnost zkoumat přiměřenost nemá. Žalobkyně uvedla, že v řízení poukázala na to, že požadavek přiměřenosti rozhodnutí vyplývá též z ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu a ochrana před neoprávněným zásahem do soukromého a rodinného života je zakotvena též v čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Rovněž konstatovala, že rozhodnutí také musí být v souladu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dále v této souvislosti žalobkyně namítala porušení mezinárodních závazků, a to konkrétně čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a čl. 5 odst. 5 směrnice Rady č. 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny. V této souvislosti pak odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č.j. 5 As 102/2013-31.
- [4] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí, přičemž odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce ohledně zjišťování přiměřenosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č.j. 5 Azs 46/2008-71. Konstatoval, že v daném případě byly splněny všechny podmínky pro zamítnutí dané žádosti, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s právními předpisy. Dále uvedl, že z jeho strany nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a v daném případě nebylo shledáno porušení základních zásad správního řízení.
- [5] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [6] Žalobkyně pobývala na území České republiky na základě zaměstnanecké karty s platností od 2. 8. 2018 do 16. 6. 2020. Dne 16. 10. 2018 podala žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty dle ustanovení § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně doložila, že chtěla být zaměstnávána na volném pracovním místě u zaměstnavatele Družstvo Viktory, se sídlem U Smaltovny 579/10, Praha 7 – Holešovice, IČ: 284 00 119, které bylo součástí centrální evidence volných pracovních míst pod č. 14 034 810 788. Žalobkyně měla být zaměstnána na pracovním místě, které je charakterizováno pomocí klasifikace CZ-ISCO jako „Ostatní pomocní pracovníci ve výrobě (2329)“. K žádosti žalobkyně doložila pracovní smlouvu ze dne 11. 10. 2018, ze které vyplývá, že dnem nástupu do práce je 1. 11. 2018 a tímto vzniká pracovní poměr, který se sjednává na dobu neurčitou, s týdenním pracovní dobou v rozsahu 40 hodin a za měsíční mzdu ve výši 13.000 Kč, s místem výkonu práce v Praze.

- [7] Ze sdělení Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 22. 10. 2018 vyplynulo, že u zaměstnavatele Družstvo Viktory nejsou odváděny odvody pojistného (hrazeny výkazy nedoplatků) a že ke dni 19. 10. 2018 byl evidován dluh ve výši 475.476 Kč a že nebyl sjednán žádný splátkový kalendář. Ze sdělení Všeobecné zdravotní pojišťovny z téhož dne vyplynulo, že zaměstnavatel má ke dni 19. 10. 2018 evidován nedoplatek pojistného na veřejném zdravotním pojištění ve výši 433 Kč a penále ve výši 18.351 Kč; dále pojišťovna evidovala náklady exekučního řízení ve výši 1.374 Kč. Součástí spisu je dále sdělení Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 27. 10. 2018, ze kterého vyplývá, že ke dni 25. 10. 2018 je u zaměstnavatele evidován nedoplatek na dani.
- [8] Dne 29. 11. 2018 bylo správnímu orgánu I. stupně předloženo potvrzení o stavu závazků od Pražské správy sociálního zabezpečení s tím, že ke dni 28. 11. 2018 nemá zaměstnavatel evidován nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a penále. Dne 4. 2. 2019 mu bylo doručeno potvrzení od Všeobecné zdravotní pojišťovny, že ke dni 31. 1. 2019 nemá zaměstnavatel evidován nedoplatek pojistného a penále na veřejném zdravotním pojištění. Dne 11. 2. 2019 mu bylo potvrzení od Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 5. 2. 2019, dle kterého u zaměstnavatele neexistují daňové nedoplatky.
- [9] Následně bylo dne 12. 2. 2019 správnímu orgánu doručeno sdělení Pražské správy sociálního zabezpečení, že ke dni 8. 2. 2019 eviduje u zaměstnavatele dluh ve výši 56.332 Kč. Žalobkyně dále dne 2. 4. 2019 předložila potvrzení o bezdlužnosti zaměstnavatele u Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, Všeobecné zdravotní pojišťovny a Celního úřadu pro hlavní město Prahu. Dne 5. 4. 2019 pak bylo předloženo potvrzení o stavu závazků na Pražské správě sociálního zabezpečení, ze kterého vyplynulo, že ke dni 28. 3. 2019 nemá zaměstnavatel evidován nedoplatek.
- [10] Správní orgán dne 10. 4. 2019 za účelem ověření doložených potvrzení o bezdlužnosti požádal jednotlivé subjekty o sdělení, zda nejsou u zaměstnavatele evidovány nedoplatky. Ze sdělení Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 16. 4. 2019 a ze sdělení Všeobecné zdravotní pojišťovny ze dne 25. 4. 2019 vyplynulo, že budoucí zaměstnavatel žalobkyně je bezdlužný. Dne 13. 5. 2019 obdržel správní orgán sdělení Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, ze kterého vyplynulo, že zaměstnavatel má ke dni 7. 5. 2019 evidován nedoplatek na dani, u kterého není povoleno posečkání.
- [11] Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 4. 6. 2019, č.j. OAM-41305-42/ZM-2018, nebyl žalobkyni udělen souhlas se změnou zaměstnavatele podle ustanovení § 42g odst. 7 ve spojení s ustanovením § 46 odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť zaměstnavatel žalobkyně je ve smyslu ustanovení § 178f písm. a) téhož zákona nespolehlivý, neboť není ve smyslu ustanovení § 178e téhož zákona osobou bezdlužnou, jelikož má evidován nedoplatek na dani, u kterého nebylo povoleno posečkání u Finančního úřadu pro hlavní město Prahu.
- [12] Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí dne 19. 6. 2019, které dne 19. 8. 2019 doplnila. V odvolání žalobkyně uplatnila obdobné námitky jako v podané žalobě.
- [13] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 10. 10. 2019, č.j. MV-119167-6/SO-2019, bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [14] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že postupoval ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu a ověřil u Finančního úřadu pro hlavní město Prahu stav nedoplatků

u zaměstnavatele. Ten sdělil, že Družstvo Viktory má ke dni 19. 9. 2019 evidovaný nedoplatek, který není posečkán. Dále žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č.j. 1 As 68/2008 s tím, že společnost Družstvo Viktory byla nespolehlivým zaměstnavatelem v době vydání prvostupňového rozhodnutí a je jím i nadále ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Uvedl, že pro označení zaměstnavatele za nespolehlivého ve smyslu ustanovení § 178f písm. a) zákona o pobytu cizinců je plně dostačující existence nedoplatku v jakékoliv výši, pokud není povoleno posečkáním nebo není sjednán splátkový kalendář. Z ustanovení § 178e odst. 1 téhož zákona vyplývá dle žalovaného nulové tolerance jakékoli výše nedoplatku. Dále uvedl, že ustanovení § 165a odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců neumožňuje orgánům finanční správy sdělit výši nedoplatku, neboť sdělení jeho výše by bylo porušením povinnosti mlčenlivosti, neboť nejde o skutečnost, jejíž poskytnutí by zákon umožňoval.

[15] K námitce ohledně posuzování přiměřenosti rozhodnutí žalovaný uvedl, že u žádosti o souhlas se změnou zaměstnavatele není zákonnou povinností správních orgánů se vypořádávat s dopady do rodinného či soukromého života, k čemuž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č.j. 10 Azs 206/2016-48. K aplikaci Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018, č.j. 4 Azs 246/2017-35, a rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 3. 2019, č.j. 4 Az 30/2018. Uvedl, že žalobkyní odkazované rozsudky se týkaly ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU a rozhodnutí o správním vyhoštění, při nichž je právo již přiznaného pobytu odnímáno, příp. je další pobyt zakazován, a proto se nedají aplikovat na případ žalobkyně, neboť neudělením požadovaného souhlasu se změnou zaměstnavatele jí žádné právo odnímáno není, a rovněž jí není zakazován další pobyt na území. K odkazu na směrnici Rady č. 2003/86/ES žalovaný uvedl, že žalobkyně ani její nezletilá dcera nepobývají na území na základě dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny upraveném v ustanovení § 42a a § 46a zákona o pobytu cizinců, který je výrazem transpozice uvedené směrnice do českého práva. Ve vztahu k nezletilé dceři a aplikaci Úmluvy o právech dítěte žalovaný uvedl, že uvedená úmluva nepřipouští oddělení dítěte od rodičů. Úmluva dále požaduje ochranu pro vyjmenovaná práva dítěte, avšak v žádné své části nestanovuje, že rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě; ostatně pobytové oprávnění nezletilé dcery je vázáno na pobytové oprávnění žalobkyně. Žalobkyně tak při případném vycestování z území odjede spolu se svou dcerou. V této souvislosti žalovaný podotkl, že žalobkyně nijak neprokázala, že v zemi původu nebude schopna nalézt zaměstnání nebo jiný zdroj příjmů a že by tam trpěla existenčními problémy. Závěrem pak žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018, č.j. 4 Azs 229/2017-34 s tím, že budoucí zaměstnavatel žalobkyně neplní své zákonné povinnosti vůči správci daně, a rovněž v minulosti své povinné závazky platil jen velmi neochotně a vlažně, a proto by nemělo být v zájmu žalobkyně vykonávat zaměstnání pro nespolehlivého zaměstnavatele.

[16] Žalovaný se dále vyjádřil k namítaným porušením základních zásad správního řízení, a to odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, č.j. 1 Azs 240/2015-35. K námitce neposouzení předchozího prodloužení pobytu uvedl, že tato je lichá, neboť žalobkyně pobývala na území na základě prvně vydané zaměstnanecké karty, která nebyla dosud prodloužena.

[17] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také

tehdy, nevyjádřili účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

- [18] Žalovaný s rozhodnutím o věci samé bez jednání souhlasil, žalobkyně se ve stanovené lhůtě nevyjádřila. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [19] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, která jejich vydání předcházela. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [20] Soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. K této námitce nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí uvádí, že tato spočívá dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č.j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS, všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz).
- [21] Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č.j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č.j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č.j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č.j. 6A 63/93-22).
- [22] Rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je potom takové, z jehož odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č.j. 6A 48/92-23, publ. pod č. 27/1994 v SpP).
- [23] Žalobkyně spatřuje nepřezkoumatelnost v tom, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci tak, aby odpovídal ustanovení § 3 správního řádu. Podle ustanovení § 3 správního řádu: *„Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“*
- [24] Soud dospěl k závěru, že správní orgány v řízení postupovaly tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Skutková zjištění správních orgánů jsou jednoznačná, mají oporu ve správním spisu, a v odvolacím řízení ani v řízení před

správním soudem nebyla ničím zpochybněna. Zároveň soud uvádí, že po prostudování žalobou napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žalovaný reagoval dostatečně a obsáhle na námitky a argumenty žalobkyně uvedené v jejím odvolání, přičemž skutečnost, že se žalovaný v některých bodech ztotožnil s názorem prvostupňového orgánu a vycházel z jeho zjištění nelze označit za porušení povinností odvolacího orgánu. Soud tak neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo zatíženo vadou spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti či nesrozumitelnosti, když zároveň bylo dostáno požadavkům vyplývajícím z judikatury. Proto se soud mohl žalobou zabývat věcně.

[25] Žalobou napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým nebyl žalobkyni udělen souhlas se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty podle ustanovení § 42g odst. 7 ve spojení s ustanovením § 46 odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť zaměstnavatel žalobkyně byl shledán nespolehlivým ve smyslu ustanovení § 178g písm. a) téhož zákona, neboť není dle ustanovení § 178e téhož zákona osobou bezdlužnou.

[26] Podle ustanovení § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců: *„Změna zaměstnavatele nebo pracovního zařazení držitele zaměstnanecké karty podléhá předchozímu souhlasu ministerstva. Ministerstvo udělí na žádost držitele zaměstnanecké karty souhlas se změnou zaměstnavatele nebo pracovního zařazení držitele zaměstnanecké karty, pokud jsou splněny podmínky uvedené v odstavci 2 a nenastal-li některý z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f), a v § 46 odst. 6 písm. d). K žádosti o udělení souhlasu je cizinec povinen předložit náležitosti uvedené v § 42h odst. 1 písm. c) a e) a dále doklad o tom, že trvá pracovníprávní vztah cizince splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo ke které byl udělen souhlas ministerstva podle tohoto odstavce nebo odstavce 8, nebo o tom, že tento pracovníprávní vztah skončil před dobou kratší než 60 dnů, a dále náležitost uvedenou v § 42h odst. 1 písm. d), pokud je k výkonu požadovaného zaměstnání nutná jiná odborná způsobilost nebo pokud doklad, kterým odbornou způsobilost prokázal při vydání zaměstnanecké karty, pozbyl platnosti.“*

[27] Podle ustanovení § 46 odst. 6 písm. d) téhož zákona: *„Pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55 odst. 1, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydá, je-li zaměstnavatel cizince podle § 178f nespolehlivý.“*

[28] Podle ustanovení § 178f písm. a) téhož zákona: *„Za nespolehlivého zaměstnavatele se pro účely tohoto zákona považuje zaměstnavatel, který není bezdlužnou osobou podle § 178e.“*

[29] Podle ustanovení § 178e odst. 1 téhož zákona: *„Za bezdlužnou se pro účely tohoto zákona považuje osoba, která nemá evidován nedoplatek, s výjimkou nedoplatku, u kterého je povoleno posečkání jeho úhrady nebo rozložení jeho úhrady na splátky,*

a) u orgánů Finanční správy České republiky,

b) u orgánů Celní správy České republiky,

c) na pojistném na veřejné zdravotní pojištění a na penále a

d) na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a na penále.“

[30] Soud nejprve uvádí, že z výše citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců vyplývá nemožnost vydání zaměstnanecké karty, resp. nemožnost udělení souhlasu se zaměstnáváním cizince u jiného zaměstnavatele, pokud je tento zaměstnavatel

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

nespolehlivý. Institut tzv. nespolehlivého zaměstnavatele má jednak předcházet skrytému agenturnímu zaměstnávání a neumožnit zaměstnavatelům, kteří systematicky a dlouhodobě neplní povinnosti vyplývající z jiných než pracovněprávních předpisů (tj. předpisů týkající se např. veřejného zdravotního pojištění, oblasti sociálního zabezpečení, platby daní atd.), cizince zaměstnávat, jednak se samozřejmě jedná o určitý ochranný prvek vůči zaměstnancům (cizincům).

- [31] V daném případě byl aplikován institut nespolehlivého zaměstnavatele ve vztahu k Družstvu Viktory, u kterého chtěla být žalobkyně zaměstnána, a to z toho důvodu, že dle ustanovení § 178f písm. a) zákona o pobytu cizinců je nespolehlivým zaměstnavatel takový zaměstnavatel, který není bezdlužnou osobou ve smyslu ustanovení § 178e odst. 1 téhož zákona. Bezdlužný je dle tohoto ustanovení zaměstnavatel, který nemá evidován nedoplatek u orgánů finanční správy, celní správy, na pojistném na veřejné zdravotní pojištění a na penále a na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a na penále. Za nedoplatek se nepovažuje ten nedoplatek, u kterého bylo povoleno posečkaní s úhradou nebo rozložení jeho úhrady do splátek.
- [32] Skutečnost, že zaměstnavatel je nespolehlivý, je pak důvodem pro nevydání zaměstnanecké karty cizinci dle ustanovení § 46 odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců nebo důvodem pro neudělení souhlasu se změnou zaměstnavatele dle ustanovení § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců tak, jak tomu bylo právě v daném případě. Tato skutečnost je rovněž důvodem pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty.
- [33] Žalobkyně v této souvislosti v podané žalobě namítala, že budoucí zaměstnavatel své nedoplatky vždy řádně uhradil, přičemž k jeho pochybením docházelo z důvodu personálního pochybení na straně administrativy zaměstnavatele.
- [34] Soud k této námitce odkazuje na přehled správního spisu uvedený výše v rozsudku (srov. body [7] až [10] rozsudku), ze kterého vyplývá, že v průběhu řízení budoucí zaměstnavatel měl ke dni 19. 10. 2018 evidován dluh ve výši 475.476 Kč na pojistném na sociální zabezpečení (a zároveň jí nejsou odváděny odvody pojistného). Následně bylo předloženo potvrzení o stavu závazků od PSSZ s tím, že ke dni 28. 11. 2018 nemá zaměstnavatel evidován nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a penále. Poté bylo dne 12. 2. 2019 správnímu orgánu doručeno sdělení PSSZ, že ke dni 8. 2. 2019 eviduje u zaměstnavatele dluh ve výši 56.332 Kč, nicméně dne 5. 4. 2019 bylo do spisu založeno potvrzení od PSSZ, ze kterého vyplynulo, že ke dni 28. 3. 2019 nemá zaměstnavatel evidován nedoplatek, což bylo dále potvrzeno sdělením PSSZ ze dne 16. 4. 2019.
- [35] Ve vztahu k pojistnému na veřejné zdravotní pojištění bylo zjištěno, že ke dni 19. 10. 2018 měl zaměstnavatel evidován nedoplatek pojistného na veřejném zdravotním pojištění ve výši 433 Kč a penále ve výši 18.351 Kč; dále pojišťovna evidovala náklady exekučního řízení ve výši 1.374 Kč. Dne 4. 2. 2019 bylo do spisu založeno potvrzení od Všeobecné zdravotní pojišťovny, že ke dni 31. 1. 2019 nemá zaměstnavatel evidován nedoplatek pojistného a penále na veřejném zdravotním pojištění. Dne 2. 4. 2019 dále žalobkyně doložila potvrzení o bezdlužnosti u Všeobecné zdravotní pojišťovny. Tato skutečnost byla dále potvrzena sdělením Všeobecné zdravotní pojišťovny ze dne 25. 4. 2019.
- [36] A konečně ve vztahu k daňovým povinnostem zaměstnavatele bylo zjištěno, že ke dni 25. 10. 2018 má evidován nedoplatek na dani. Dne 11. 2. 2019 správní orgán I. stupně obdržel potvrzení od Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 5. 2. 2019, dle kterého u

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

zaměstnavatele neexistují daňové nedoplatky. Dne 2. 4. 2019 žalobkyně dále předložila potvrzení o bezdlužnosti u Finančního úřadu pro hlavní město Prahu. Dne 13. 5. 2019 však obdržel správní orgán I. stupně sdělení Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, ze kterého vyplynulo, že zaměstnavatel má ke dni 7. 5. 2019 evidován nedoplatek na dani, u kterého není povoleno posečkání.

- [37] Z uvedeného je zřejmé, že nedoplatky na pojistném na veřejné zdravotní pojištění, na pojistném na sociální pojištění a na dani vznikaly u zaměstnavatele v průběhu jednoho roku před vydáním prvostupňového rozhodnutí opakovaně. Jakkoli tedy lze vyslovit dílčí souhlas se žalobkyní, že budoucí zaměstnavatel své nedoplatky hradil, tak na druhou stranu nelze tyto nedostatky v jeho zákonných povinnostech bagatelizovat jako personální pochybení, neboť tento stav lze bezpochyby označit za dlouhodobý. Zároveň však lze konstatovat, že pro vyslovení závěru o nespolehlivosti zaměstnavatele z důvodu toho, že není bezdlužnou osobou, nemělo minulé nehrazení nedoplateků žádný vliv, jak bude uvedeno dále.
- [38] Správní orgány totiž měly povinnost rozhodovat na základě skutkového a právního stavu v době jejich rozhodování. Tento způsob rozhodování vyplývá přímo z povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2008, č.j. 1 As 68/2008-126, č. 1786/2009 Sb. NSS, k tomu viz dále např. rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2019, č.j. 7 Azs 209/2018-37, či rozsudky NSS citované již krajským soudem ze dne 7. 4. 2011, č.j. 1 As 24/2011-79, a ze dne 9. 1. 2019, č.j. 9 As 362/2018-37).
- [39] V době vydání prvostupňového rozhodnutí, k čemuž došlo dne 4. 6. 2019, byl u žalobce evidován nedoplatek na dani, u kterého nebylo povoleno posečkání, jak vyplynulo ze sdělení Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 13. 5. 2019. Žalovaný pak v rámci odvolacího řízení tento stav u finančního úřadu ověřil a zjistil, že ke dni 19. 9. 2019 má budoucí zaměstnavatel žalobkyně evidovaný nedoplatek, který není posečkan.
- [40] Lze tak dospět k jednoznačnému závěru, že ani v době vydání prvostupňového rozhodnutí, ani v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí nebylo možné budoucího zaměstnavatele žalobkyně považovat z důvodu jeho nedoplatku na dani za osobu bezdlužnou, a tím pádem byl dán důvod pro aplikaci institutu tzv. nespolehlivého zaměstnavatele. Správní orgány tak byly oprávněny v daném případě aplikovat ustanovení § 42g odst. 7 ve spojení s ustanovením § 46 odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
- [41] Námitky žalobkyně týkající se meritů věci tak soud neshledal důvodnými.
- [42] Žalobkyně dále namítala, že správní orgány vůbec neposoudily přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejích rodinných příslušníků, čímž mimo jiné porušily zásadu jednoty rodiny.
- [43] V této souvislosti soud nejprve uvádí, že respektuje závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů, na které ve své žalobě poukazovala žalobkyně, nicméně v nyní projednávaném případě se jedná o odlišnou věc. V rozsudku rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2017, č.j. 57 A 6/2016-81, se jednalo o zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č.j. 1 Azs 81/2016-33, se týkal ukončení přechodného pobytu na území rodinného příslušníka občana Evropské unie. A konečně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č.j. 5 As

102/2013-31, se zabýval rozhodnutím o správním vyhoštění a o stanovení doby, po kterou umožnit cizinci vstup na území členských států EU. Žalobkyní odkazované rozsudky se tak týkaly situací, kdy byl pobyt cizince ukončován, resp. v důsledku neprodloužení doby platnosti byl fakticky ukončen, či bylo rozhodnuto o správním vyhoštění cizince. V těchto případech tak bylo právo již přiznaného pobytu odnímáno, popř. byl další pobyt zakazován, což je nesrovnatelně větší zásah do práv cizince, než k jakému došlo v případě žalobkyně.

- [44] Do práv žalobkyně sice nevyhověním žádosti o souhlas se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty jistě bylo také zasázeno, nicméně tento zásah je oproti výše uvedeným situacím nutno označit za marginální. S odkazem na ustanovení § 63 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců totiž soud považuje za vhodné podotknout, že neudělením souhlasu se zaměstnaneckou kartou platnost zaměstnanecké karty v zásadě nezaniká; žalobkyně je tedy nadále oprávněna na území ČR na základě tohoto pobytového oprávnění pobývat.
- [45] Soud proto dále uvádí, že respektuje mezinárodní závazky, ke kterým se Česká republika přihlásila, nicméně v daném případě vůbec nebylo možné o dopadu (zásahu) do rodinného a soukromého života uvažovat, a proto nebylo třeba posuzovat aplikaci žalobkyní odkazovaných ustanovení mezinárodních smluv a evropské směrnice na daný případ.
- [46] Na úplný závěr pak soud dodává, že správní orgány nejsou povinny v každém rozhodnutí týkajícím se pobytového statutu cizince tuto přiměřenost zkoumat. V této souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018, č.j. 4 Azs 246/2017-35, ve kterém tento uvedl, že „*povinnost posoudit přiměřenost rozhodnutí vzhledem k jeho dopadům do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí učiněná podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30, bod 23, a ze dne 18. 11. 2015, č.j. 6 Azs 226/2015 - 27, bod 11). Typicky se posoudí přiměřenost rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví, tj. například v případě rozhodování dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016 - 48).“ (a dále srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č.j. 10 Azs 249/2016-47 nebo ze dne 10. 5. 2017, č.j. 7 Azs 86/2017-33). O právě takový případ se dle názoru jedná v nyní projednávaném případě, a proto nebyly správní orgány povinny tento, jinak při rozhodování v pobytových věcech cizích velmi důležitý, aspekt posuzovat. Námitku žalobkyně tak soud neshledal důvodnou.*
- [47] Ze všech výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
- [48] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. října 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.